

جنگ افغانستان و سوال خروج نیروهای نظامی امریکا – ناتو از کشور

در هفت اکتبر (۲۰۰۱)، جنگ افغانستان توسط نیروهای ایالات متحده امریکا تحت نام رسمی «عملیات دوامدار آزادی!» و «مبارزه علیه تروریسم!» در پی حوادث نیویارک و واشنگتن در (۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱)، و هشدار جورج دبلیو بوش رئیس جمهور وقت ایالات متحده امریکا به گروه طالبان مبنی بر اخراج گروه تروریستی القاعده از افغانستان و عدم توافق طالبان با این درخواست، بعد از صدور اولتیماتوم شدید دولت امریکا به دولت پاکستان به منظور قطع حمایت و همکاری با طالبان و انجام هماهنگیها با «ایتلاف شمال افغانستان» و توظیف آنان برای پیشبرد برخی عملیاتها، آغاز شد.

در حدود یک هفته بعد از وقوع حوادث (۱۱ سپتامبر) رئیس جمهور وقت امریکا، اسامه بن لادن رهبر سازمان القاعده در افغانستان را مسؤول «حملات تروریستی» یازدهم سپتامبر به عنوان مظنون اصلی شناسایی کرد.

گروه القاعده ابتدا در (۱۱ اگست ۱۹۸۸)، در شهر پشاور پاکستان در جنب مؤسسه ظاهراً آموزشی یی به نام «مکتب الخدمات» که با بودجه سالانه بیشتر از (۶۰۰ میلیون دالر) مساعدت دولت عربستان سعودی و کمک مالی سایر منابع فعالیت داشت، پایه گذاری گردید. در هم تنیده گی روابط نظامی - سیاسی و تشکیلاتی میان احزاب اسلامی جهادی!، گروه طالبان و القاعده به وسیله (آی اس آی) پاکستان ایجاد گردید.

پیش از حوادث (۱۱ سپتامبر)، شبکه های القاعده در خاک افغانستان ایجاد گردیده بودند و اسامه بن لادن که قبلاً به افغانستان فرستاده شده بود و در این کشور به سرمیرد، از سرزمین ما به عنوان مرکز فعالیتهای خویش استفاده مینمود.

به همین دلیل رئیس جمهور بوش با صلاح دید کنگره، در (۲۰ سپتامبر ۲۰۰۱) طی کنفرانسی در کنگره ایالات متحده امریکه، پنج نکته آتی را برای گروه طالبان مشخص نمود:

۱- تمام رهبران القاعده (مقیم در افغانستان) به دولت ایالات متحده امریکا تحویل داده شوند.

۲- تمام افراد خارجی زندانی در بند طالبان آزاد و به امریکا تسلیم داده شود.

۳- تمام کمپهای تروریستی آنها بسته شود.

۴- تمامی تروریستها و حامیان آنها معرفی و به مقامات (امریکا) تحویل داده شوند.

۵- به امریکا اجازه عام و تام برای دسترسی به کمپهای تروریستی و بررسی آنها داده شود. رهبری الیگارشی طالبان، تقاضای فوق را نپذیرفت. در پی خودداری رهبری طالبان از پذیرش خواست ایالات متحده امریکا، مطابق نقشه یی از قبل آماده شده فرمان حمله بر افغانستان در روز (۱۷ اکتبر ۲۰۰۱) صادر شد.

امریکا، انگلستان و همپیمانهای آنها سرزمین افغانستان را با وقاحتی بی مانند در تاریخ بشر مورد حملات سنگین کور نظامی و بمباردمان شدید هوایی قرار دادند، مزید بر اهداف نظامی هزارها تن بم سنگین وزن را بالای ساختمانهای رهائشی، مؤسسات دولتی - خدماتی و افراد بی دفاع و مظلوم ملکی ریختند. نیروهای وطندوست، دادخواه و تحول طلب و نهادهای ترقی پسند و صلحجوی کشور حملات امریکا و شرکای آن را به سر زمین افغانها شدیداً تقبیح کردند و خواهان توقف بمباردمان کور بر مردمان رنجدیده افغانستان گردیدند و هشدار دادند که رهایی و آزاد سازی انسان در بند افغان و استقرار صلح پایدار و دموکراسی در افغانستان و ریشه کن کردن اسلامیزم افراطی به هیچ وجه از طریق پامال کردن حقوق انسانهای بیگناه و کشتار وحشیانه و نابودی جمعی آنان توسط سلاحهای مدحش میسر نخواهد شد.

شورای امنیت سازمان ملل متحد هیچ وقت اجازه فعالیت نظامی و حمله به افغانستان «عملیات دوام دار آزادی» را به ایالات متحده امریکا نداده بود و امریکا مجوزی را دریافت نکرده بود صرفاً با استناد به قطعنامه های ضد تروریستی سازمان ملل متحد، عملیات خود را آغاز کرد.

در (۲۰ دسامبر ۲۰۰۱) شورای امنیت سازمان ملل متحد به امریکا اجازه تشکیل «آیساف» را صادر کرد، «آیساف» موظف به طرح و اتخاذ تدابیر معین به هدف یاری کردن و توانایی

بخشیدن به «دولت مؤقتی!» افغانستان گردید. (این وظیفه آیساف و رهبری آن بعداً مطابق به اراده دولت ایالات متحده امریکا در سال ۲۰۰۳ به ناتو واگذار شد.)
باید تذکار داد که دولت بریتانیا از سال (۲۰۰۲) به صورت رسمی فعالیت منظم مستقل نظامی خویش را آغاز نمود.

در حال حاضر حدود یکصد و پنجاه هزار سرباز خارجی همراه با حدود سه صد هزار نظامی و کارکنان امنیتی افغانی در جنگ علیه مخالفین مسلح دولت در کشور شرکت دارند.

اهداف اعلام شده جنگ و اشغال؛

دولتهای سرمایه داری زیر رهبری سیاسی دولت ایالات متحده امریکا در نخستین روزهای لشکر کشی وحشیانه خویش، برای توجیه این جنگ اعلام نمودند که با به کارگیری تواناییهای پیمان اتلانتیک شمالی (ناتو) این بازوی نیرومند رزمی نظام سرمایه داری جهانی، میخواهند «بیرق رهایی و آزادی!» را در این سرزمین برافرازند و جامعه انسانی را در سر زمین سوخته و ظلمت سرای مان برقرار نمایند.

امریکا - ناتو برای توجیه اشغال کشور، سرابی را در مورد تعهد برای تأمین آزادیهای دموکراتیک در کشور، بازسازی افغانستان جنگزده، بهبود شرایط زنده گی مردم، رفع ستم جنسی و تأمین و تضمین حقوق زن افغان، برچیدن بساط کشت، تولید و قاچاق مواد مخدر گسترده کردند.

هجوم نیروهای خارجی مهاجم در (اکتوبر سال ۲۰۰۱) به افغانستان، در آغاز انتظارات واهی را در مورد ختم جنگ، تأمین صلح پایدار، شکست ارتجاع سیاه طالبی، کنار گذاشتن نیروهای بنیادگرای مذهبی و جنگسالاران از صحنه سیاسی کشور و تکوین جامعه مدنی به میان آورد و بار دیگر این سوال در مقابل هر انسان آزاده و آگاه قرار گرفت، که چگونه میتوان از یکسو سینه توده های بی دفاع را نشانه گرفت، خانه و کلبه های گلی مظلوم ترین و محروم ترین اقشار جامعه را با بم افکنهای «بی ۵۲» منهدم نمود، بخش بزرگی از نیروهای فعال مستعد به کار را از عرصه کار و زنده گی بیرون انداخت، هزاران کودک را یتیم و هزارها زن را بیوه ساخت و ارزشهای فرهنگی چندین سده این سرزمین را تخریب و نابود کرد، و از سوی دیگر سخن از پابندی به رهایی انسان و آرمانهای مردم و حقوق بشری و باز سازی و انکشاف به میان آورد.

مصارف مالی و ضایعات انسانی جنگ؛

جنگ افغانستان از سال (۲۰۰۱) تا کنون تنها در میان نظامیان خارجی مستقر در کشور مطابق به آمار رسمی منتشر شده در مطبوعات جهانی بیش از (۲۰۰۰) کشته بر جای گذاشته است، که از میان کشته شده گان، بیشتر از (۱۲۸۰) نفر امریکایی و (۳۳۱) نفر بریتانیایی هستند. صرفاً از ابتدای سال جاری (۲۰۱۰) تا کنون حدود (۶۰۰) نفر از نیروهای ائتلاف جهانی، جان خود را در درگیریها از دست داده اند.

بر اساس گزارش اخیر پروژه اولویتهای ملی امریکا، که یک نهاد غیرحزبی تحقیقاتی در مورد بودجه آن کشور است، کنگره امریکا تا کنون (۱،۰۵) تریلیون دالر برای جنگ عراق و افغانستان تصویب کرده است. رقم مصارف جنگ امریکا زمانی از مرز یک تریلیون دالر فراتر رفت که کنگره امریکا بودجه مصرفی نظامی سال (۲۰۱۰) را تصویب کرد که شامل (۱۲۸) میلیارد دالر برای مصارف جنگ افغانستان و عراق تا ماه سپتامبر است.

این مبالغ هنگفت، در حالی به مصرف جنگ میرسد که اداره سرشماری امریکا با انتشار گزارشی در سپتامبر (۲۰۱۰)، اعلام کرده است که «از سال ۲۰۰۸ تا سال ۲۰۰۹ تعدادی افرادی که در امریکا در فقر به سر میبرند با ۴ میلیون افزایش به بیش از ۴۳ میلیون رسیده است.» یا به عبارۀ دیگر میزان فقر در امریکا در سال (۲۰۰۹) به (۱۴) فیصد ارتقا نموده یعنی از هر ده نفر امریکایی یک نفر زیر خط فقر قرار دارد.

این ارقام بیانگر آن است که، در جنگی که نیروهای نظامی بیشتر از (۴۰) کشور قدرتمند جهان با سلاح و تجهیزات مدرن و پیشرفته درگیر آن هستند مصارف پولی و تلفات انسانی آن اندک نیست و مسلماً بار این مصارف شانه های تمویل کننده گان اصلی این جنگ، یعنی مالیه دهنده های این کشورها را خم کرده است و خدمات تأمیناتی و رفاهی را برای زحمتکشان این کشورها محدود نموده. تنها مصارف امریکا که شامل مصارف دراز مدت از قبیل مواظبت از زخمیها و معیوبین و معلولین نمیشود به **دو برابر جنگ جهانی دوم** رسیده است. همچنین مصارف جنگ افغانستان و عراق تا پایان سال (۲۰۱۰) برای بریتانیا از (۱۸) میلیارد دالر تجاوز میکند. این در حالی است که از سال (۲۰۰۲) به این سو (۴۶) کشور کمک کننده عضو ناتو و غیر ناتو به ارزش (۸۲۲) میلیون دالر سلاح و تجهیزات در اختیار دولت افغانستان قرار داده اند.

دقیقاً به همین دلیل است که مرتباً بر طیف معترضین و مخالفین جنگ افغانستان و حضور نظامی امریکا - ناتو روز تا روز اضافه میشود و متحدین اروپایی امریکا در مخالفت به این جنگ صدای اعتراض خود را بلند میکنند. تصادفی نبود

که سران کشورهای عضو پیمان اتلانتیک شمالی (ناتو)، در اجلاس اخیر خود نگران تصمیمهای ناسنجیده، عجولانه و نامناسب با ابعاد بحران (فاجعه) در افغانستان بودند که عمدتاً توسط امریکا طراحی و اجرا میشوند.

مزید بر آن آمار فزاینده تلفات نیروهای تحت امر امریکا - ناتو در افغانستان خشم و اعتراض مردم امریکا و اروپا را برانگیخته و از میزان حمایت عمومی و امیدواری در باره پیروزی و ادامه جنگ به شدت کاسته است. چنانچه براساس نتایج اخیر «مطالعات مرکز تراس اتلانتیک، تنها (۲۳) در صد مردم اروپا نسبت به چشم انداز آتی افغانستان امید وارند، این رقم در اروپا از (۳۲) در صد در سال گذشته کاهش یافته است و این آمار از اوسط نظر سنجیها در یازده کشور اروپا به دست آمده است».

با دریغ تا اکنون هیچ کدام نهادی تلاش نموده تا تلفات انسانی و ارزش پولی تخریبات و ضایعات ناشی از عملیتهای جنگی، حملات هوایی، آتش سوزیها، غارت، چپاول، دزدی ثروتهای مردم و زیانهای وارده به تأسیسات عامه و زیربنایی و شبکه های پایه یی این کشور جنگزده را سنجش نماید. آنچه روشن است اینکه مصارف حقیقی این جنگ و تلفات انسانی آن به مراتب بالاتر از آن است که تاکنون اشکار گردیده و به گونه یی در مطبوعات و راپورهای برخی از نهادها باز تاب یافته است.

بدبختانه برخلاف اراده اکثریت مردمان سیاره ما جنگ ادامه دارد اما واقعیت مسلم این است که دیگر یوغ این جنگ غیرعالانه، این هیولای کشتار انسانها و نابودی ثروتها و ارزشهای انسانی، شانه های مردم در بند و بی دفاع افغانستان را شکستاده است و مردم دیگر توان حمل آن را ندارند.

با اینکه فریاد پایان دادن به این جنگ لعنتی در سرزمین سوخته ما رساتر میگردد و با آن که گرایشهای ضد جنگ در تمام نقاط جهان افزایش یافته است و روز تا روز اعتراضهای مردمان جهان گسترده تر میگردد ولی جنگ، تجاوز و اشغال سرزمینهای کشورهای ضعیف به ویژه

کشورهای پیرامونی از جمله افغانستان چیزی نیست که به میل مردم انتخاب گردد، بل چنین جنگها، اشغالگریها و تجاوزها، پدیده همزاد نظام سرمایه داری جهانی است، نمیتوان نظام سرمایه داری بی بدون جنگ و غارت را تصور نمود، به همین لحاظ است که بشریت مترقی، مدافعین حقوق انسانی و پاسداران ارزشهای والای فرهنگی و تمدن بشری، شعار ختم جنگ را با شعار طرد نظام سرمایه داری جهانی آمیخته اند.

باید اذهان نمود که مردم افغانستان با سقوط طالبان و استقرار شرایط جدید، از فرصتهای مناسبی برخوردار گردیدند، توجه جامعه جهانی برای تأمین صلح و تمایل برای مشارکت در بازسازی و توسعه کشور، **یک امکان تاریخی** نادر را برای مردم ما به وجود آورد، با آن که دولت افغانستان فاقد پایگاه دموکراتیک و ملی بوده و به هیچ صورت نمیتوان از آن حل مسایل اساسی جامعه افغانی را انتظار داشت ولی در برخی زمینه ها دستاوردهای وجود دارد که قابل کتمان نمیباشند. اما هرگاه یک حکومت وطندوست، ترقی پسند، کار فهم، صادق و وفادار به منافع ملی کشور، وجود میداشت یقیناً امروز راه برای ترقی، تکامل و انکشاف کشور گشوده می شد.

اکنون حضور نظامی امریکا - ناتو در کشور با واقعیتهای آتی عجین است:

- ادامه جنگ، فقر، بیعدالتی، بی امنیتی و بی ثباتی سیاسی،
- فقدان حکومت مرکزی، نبود حاکمیت ملی و استقلال سیاسی،
- گسترش و ترویج «انارشیزم کنترل شده!»، در تمام کشور،
- پرورش، تجهیز و اعزام طالبان از بیرون مرزهای افغانستان،
- تبدیل دوباره اغلب قریه ها، قصبات و ولسوالیها به مأمن و پناهگای گروههای بنیادگرای افراطی مذهبی، طالبان و حامیان بیرونی آنها،
- گسترش بی مانند فساد اداری - اقتصادی، غارت و غضب ثروتها، اراضی و ملکیتهای دولتی و شخصی مردم و دزدی مساعدتهای بین المللی و بودجه دولتی از سوی قدرتمندان کشور و حامیان آنان،
- جا به جایی و تسلط شبکه های مافیایی در تمام نهادهای اقتصادی، مالی - سیاسی و نظامی کشور،
- ظهور «کارتلهای مافیایی»، برای انجام معاملات غیر مجاز پولی، فروش مواد مخدر، خریداری، فروش و انتقال اسلحه و مهمات جنگی و پیشبرد روند «پول شویی»،

- دامن زدن اختلافهای قومی، زبانی، سمتی و مذهبی،
- نبود قوای مسلح واقعی وطن دوست و وفادار به منافع ملی کشور،
- افزایش تلفات ملکی، تخریب ساحات مسکونی و محیط زیست، اعمار و ایجاد پایگاه های نظامی و زندانهای شخصی،
- ازدیاد ساحه کشت و افزایش مقدار تولید، پروسس، ترافیک و قاچاق مواد مخدر،
- بدتر شدن وضع اقتصادی، کاهش قدرت خرید مردم، افزایش میزان بیکاری و بی سرپناهی، عدم دسترسی تهیدستان به مواد غذایی، آب آشامیدنی و خدمات صحتی و محروم بودن اکثریت فرزندان کشور از تعلیم و تربیه،
- ازدیاد جرایم سازمان یافته، تولید و باز تولید خشونت، تشدید حملات تروریستی و انتحاری، عدم مصونیت مال و جان اتباع کشور،
- محروم ساختن مردم از حق واقعی شهروندی، نقض و پامال کردن حقوق بشری، نبود آزادی واقعی بیان و عقیده، سرکوب دگراندیشان و کنار زدن نیروهای واقعاً دموکراتیک از وضعیت سیاسی کشور،
- نبود یک دستگاه قضایی مستقل، کار فهم و متعهد به موازین حقوق بشری و عدالت اجتماعی.

باید با صراحت و بی تردید اعلام نمود که اوضاع جاری کشور یک نمونه بی از اوضاع دهشت و بربریت دنیای سرمایه داری و «نظم نوین جهانی» است، این واقعیتها وضعیتی را به وجود آورده اند که ناکامی و بُن‌بست استراتیژی امریکا - ناتو را در افغانستان آشکار میسازد. با آن که روز تا روز لکه بی اعتمادی نسبت به سیاستها و راهکارهای امریکا - ناتو برجسته و آشکار تر میگردد و تمام ارزیابیهای موجود حاکی از عدم امکان دستیابی امریکا - ناتو به یک پیروزی نظامی در مواجهه با طالبان، القاعده و باندهای تروریستی مسلح و حامیان آنها میباشد و با آن که مقامات امریکایی اعلام کرده اند که قصد دارند خروج نیروهای نظامی خویش را از سال (۲۰۱۱) آغاز کنند، ولی دور از انتظار به نظر میرسد که نیروهای نظامی امریکا به زودی از این کشور خارج گردند. تا کنون دولت امریکا صدها میلیون دالر را برای ایجاد پایگاه های نظامی اساسی و گسترش شبکه های اطلاعاتی در افغانستان مصرف نموده و مبالغ هنگفتی دیگری را برای ایجاد زیر ساختهای دایمی برای پایگاههای نظامی خویش تخصیص داده است، به گونه

نمونه میتوان از بودجه (۱۶) میلیارد دلاری برای تأسیسات پایگاه نظامی در میدان هوایی قندهار نام گرفت.

حقیقت این است که جنگ و مبارزه آمریکا با القاعده، طالبان و باندهای تروریستی، دارای چارچوب و حدودی مشخص است، آمریکا - ناتو از آن فراتر گام برنمیگذارند و در پی اضمحلال کامل و نابودی و برچیدن باندهای مسلح آنان نیستند، به بیان دیگر آمریکا - ناتو با تعیین این چارچوب هدف بلند مدت حضور خود را در سرزمین سوخته ما و منطقه دنبال میکنند. تداوم وضعیت کنونی، حفظ و استمرار «انارشیزم کنترل شده» جزء استراتژی آنها به شمار میرود، در دایره این استراتژی مبارزه کامل و همه جانبه با گروه طالبان، القاعده و باندهای تروریستی، آنگونه که رسانه های تبلیغاتی غرب تبلیغ مینمایند انجام نخواهد یافت، زیرا هنوز آمریکا قصد ترک منطقه را ندارد.

مسئله خروج نیروهای نظامی آمریکا - ناتو از افغانستان امروز به حیث یکی از موضوعات اساسی مطرح است، اغلباً پرسش به عمل میاید که ما طرفدار حضور نیروهای نظامی آمریکا - ناتو در افغانستان هستیم و یا مخالف آن؟

به پندار ما طرح چنین پرسشی زیاد دقیق به نظر نمی رسد. بهتر است سوال را چنین طرح نمود که: نیروهای نظامی - آمریکا - ناتو زیر عنوان کدام اهداف اعلام شده در افغانستان حضور دارند؟ و نقش عینی حضور نیروهای نظامی آمریکا - ناتو در افغانستان چگونه مطرح گردد؟
اولاً باید گفت که عوامل و دلایل استقرار نیروهای نظامی آمریکا - ناتو در سرزمین ما بسیار متفاوت از آن چی است که به صورت رسمی اعلام گردیده است که ریشه یابی و توضیح آن در این بحث مقدور نبوده و به صورت جداگانه به آن خواهیم پرداخت.

ثانیاً طوریکه در بالا توضیح نمودیم در پی حوادث یازده هم سپتامبر (۲۰۰۱) نیروهای نظامی ایالات متحده آمریکا یکجا با نظامیان ناتو، در چوکات «ایتلاف بین المللی ضد تروریسم!» به افغانستان یورش آوردند و ماموریت جنگی خویش را تحت همین عنوان تا کنون ادامه میدهند. به بیان دیگر هدف اولیه و آشکار نیروهای نظامی آمریکا - ناتو مقدم از همه ریشه کنی و تخریب شبکه القاعده، اضمحلال گروههای مسلح طالبان و پایان دادن به موجودیت گروه - باندهای مسلح تروریستی و حامیان آنان است. باید آمریکا - ناتو این وظایف را انجام دهند. مردم

افغانستان و جهانیان انتظار دستاوردهای ملموس و عملی را از این نیروها دارند، نباید گذاشت که افغانستان با پرداخت این همه قربانیها باز هم به مرکز فعالیتهای تروریسم جهانی تبدیل گردد.

نقش عینی حضور نیروهای نظامی امریکا - ناتو در افغانستان از دید ما در دو بُعد مطرح میشود:

۱- برچیدن و اضمحلال تمام گروههای مسلح بنیادگرای افراطی زیر عنوان «اسلامیزم سیاسی» و دفاع از «سرزمین اسلامی!» که جنگ، بد امنی، ترور، خشونت و اختناق قرون وسطایی را بر کشور تحمیل نموده اند و در پی تحکیم و گسترش مواضعی اند که بدست شان افتاده است.

۲- تأمین و تضمین شرایط آرام و صلح آمیز برای ادامه زنده گی و باز شدن راه به سوی ترقی، انکشاف، رفاه و آسوده گی مردم.

امریکا - ناتو آنچنانی که هدف حضور در افغانستان را «مبارزه برای از بین بردن القاعده، گروه های طالبان و حامیان آنها اعلام نمودند»، مسؤولیت دارند تا افغانستان را از وجود نیروهای قرون وسطایی و افراط گرایان که خود باعث تولید و باز تولید و پاگیری دوباره آنها در کشور گردیده اند پاک سازند. نباید بار این مسؤولیت بدوش دولت ناتوان و مردم افغانستان انداخته شود.

به پندار ما باید تمام نیروهای صلحخواه، دادگر، مترقی و تحول طلب افغانستان از هرگونه تحولی که منجر به امر استقرار صلح، دموکراسی، ترقی اقتصادی - اجتماعی و تأمین عدالت اجتماعی گردد و یا حداقل باعث تضعیف و عقب زدن ارتجاع افراطی قرون وسطایی گردد ابراز حمایت بدانند، ما پیوسته به طور پیگیر در این خط حمایت قرار داریم و ابراز این حمایت یک عمل مهم سیاسی است.

در وضع کنونی کشور ما، تأمین صلح سراسری، خلع سلاح باندهای مافیایی، تقویت و پاگیری حکومت مرکزی از طریق ایجاد و تجهیز قوای مسلح ملی وفادار به منافع ملی، استقرار یک نظام واقعاً دموکراتیک، اعاده وضع عادی اجتماعی - اقتصادی و سیاسی وظایف عاجل و تأخیر ناپذیر اند.

باید از هر اقدامی که در راستای تحقق این وظایف مطرح میگردد حمایت کرد و در برابر هر اقدامی که باعث مسلط ساختن مجدد ارتجاع قرون وسطایی و حامیان خارجی آنان و سوق دادن کشور به جنگ داخلی و برادرکشی گردد، قرار گرفت.

ما به این باور هستیم که جنگ راه حل دوامدار و مناسبی برای رفع بحران بزرگ جاری و تأمین صلح پایدار نیست، ولی در عین حال امریکا - ناتو حق ندارند با اتخاذ سیاستهای دفع الوقت و معامله گری به خاطر منافع خاص خویش، جریان تاریخ را عقب برگردانند و ارتجاع طالبی و بنیادگرایان افراطی را بار دیگر بر کشور مان مسلط سازند!

بر گرفته از ماهنامه راه آینده شماره اول دسمبر ۲۰۱۰